

„Pataisymo sielvartas“

Kaip mėgsta patogumus – ir kartais, kaip vengia atsakomybės – tie vadovai, kurie bėga nuo pataisymo sielvarto teisindamiesi, jog vengia kitų kančios. Galbūt taip jie išvengia prieštaravimų šiame gyvenime, bet stato į pavojų amžinąją laimę – savo ir kitų – dėl savo apsileidimų, kurie yra tikros nuodėmės. (Kalvė, 577)

sausio 16 d.

Šventasis daugelio žmonių gyvenime yra „nepatogus“. Bet tai nereiškia, kad jis turi būti nepakenčiamas.

– Jo įkarštis niekada neturi būti kartus; jo pataisymas niekada neturi būti žeidžiantis; jo pavyzdys niekada neturi būti arogantiškas moralinis antausis artimui. (Kalvė, 578)

Todėl, pastebėję, kad mūsų pačių arba kitų žmonių gyvenime kažkas pašliję, kad kam nors reikia dvasinės ir žmogiškosios paramos, kurią mes, Dievo vaikai, galime ir turime suteikti, – stenkimės parinkti tinkamą pagalbos būdą ir ryžtingai, nuoširdžiai, su meile jį pritaikyti – tai bus akivaizdi apdairaus išmintingumo išraiška. Susiklosčius tokioms aplinkybėms negalima dvejoti. Klaidinga manyti, kad problemos išsispres žiūrint pro pirštus arba delsiant.

Išmintingas elgesys: atidengus žaizdą drąsiai dėti ant jos vaistus. Vos

pastebeję bent mažiausiai negalios
požymius, elkitės paprastai,
nuoširdžiai, – ir nesvarbu, ar jums
teks gydyti, ar patys būsite gydomi.
Tam, kuris Dievo vardu imasi gydyti,
leiskite išvalyti žaizdą – tegul
pradedą spausti iš tolo, paskui
spaudžia vis arčiau ir arčiau, kol
išbėgs visi pūliai, ir pagaliau užkrato
židiny visišškai išsivalys. Pirmiausia
šitaip derėtų elgtis patiems su savimi
ir su tais, kuriems turime padėti
skatinami teisingumo ar meilės:
ypatingai meldžiuosi už tėvus ir
motinas, už tuos, kurių pareiga yra
mokyti ir auklėti. (Dievo bičiuliai,
157)